

Respondeo cum distinctione. Si Joannes in domo, ac familia Religiosorum quotidie inseruit, ut sub eorumdem obedientia vivat, & intra eorum domum, seu Monasterium resideat, dico, ipsum Joannem præcepto Ecclesiæ de Communione Paschali satisfecisse, cum in casu interveniant illæ omnes conditiones, quæ ex Conc. Trid. sess. 24. cap. 1. de reform. requiruntur, ut quis à Communione Paschali in propria Paroecia sumenda eximatur. Si vero Joannes, licet domui, ac familia Religiosorum quotidie inseruiat, sub eorumdem obedientia non vivit, vel intra eorum Monasterium non residet; dicendum est, præcepto Communionis Paschalis nequaquam satisfecisse propter rationem oppositam à supradicta; ut ex cap. cit. Concil. & ex pluribus Sac. Congreg. Decretis hæc de re editis, & præsertim in una Laudem. 14. Apr. 1685. in Spolet. 19. Apr. 1692. in una Præsentim in una Ulysipponen. 22. Novemb. 1721. videre est.

M E N S E O C T O B R I S.

CAS. I. Mortuo quodam Presbytero, qui pinguem præbendam per nonnullos alios possedit, notabilem pecuniæ summam obrinuit Petronius ejusdem Presbyteri hæres, qui proinde ex tali pecunia vellet sibi domum ædificare. Q. an licite possit prædictus hæres in ædificio domus obtentam summam insumere.

Respondeo negative. Si enim fructus Ecclesiastici, qui congruæ sustentationi præbendati supersunt, debent in pios usus insumi, quia cum tali onere, & pacto saltem implicito à Fidelibus profecti sunt; sequitur, quod si quis eos titulo sive donationis in vita, sive hæreditatis post Præbendati mortem accipiat, acceptos fructus in eosdem pios usus insumere teneatur. Eo præcipue quod, quemadmodum hæres repræsentat personam defuncti quoad illius bona, ita eandem subire debet obligationem, quam circa illa defunctus habebat; & proinde sicuti ex hac ratione res devicta per votum faciendæ eleemosynæ transit ad hæredem cum eadem obligatione, ita fructus, qui à Præbendato in pauperum alimoniam, aliosque pios usus debent insumi, cum eadem obligatione ad hæredem transeunt; & quidem potiori jure, cum magis intrinseca, & adnexa videatur Ecclesiasticis fructibus obligatio prædicta, utpote fundata in natura, & conditione talium bonorum, quam adnexa sit alicui rei obligatio ex voto, utpote quæ præcise ab extrinseco, & voluntate voventis proveniens est. Non poterit igitur hæres Presbyteri præbendati in ædificanda sibi domo obtentam summam insumere. Ita Card. de Lugo de just. & jur. disp. 23. sect. 6. n. 102. Sanchez. consil. mor. lib. 2. c. 2. dub. 54. n. 3. Cler. de Pœnit. decis. 10. num. 22.

CAS. II. Parochus Puerperam, quæ alios perperat filios, asserentem sentire se mori, & enixe petentem Extremam Unctionem, noluit Sacro Oleo inungere, adhærens judicio Obstetricis negantis prædictam mulierem esse in mortis articulo constitutam. Q. an bene se gesserit.

Respondeo negative. Ratio est, quia positò dubio prudenti de periculo vitæ, & rationabili timore de morte Puerperæ, hæc capax censenda est Sacramen-

menti Extremæ Unctionis, saltem collati sub conditione: Dari autem in casu nostro hunc timorem vere prudentem de periculo mortis Puerperæ, compertum est, si adverramus ex una parte facilitatem erroris in judicio Obstetricis negantis periculum mortis, & ex altera insolitas voces Puerperæ, asserentis se mori, Extremamque Unctionem enixe poscentis, quod alias fecisse experta partus dolores, casus non dicit. Cum igitur in dubio periculi mortis potuerit optime Parochus, saltem sub conditione, Puerperam Sacro Oleo inungere, eundem Parochum, qui judicio Obstetricis adhærens in favorem periculi agere recusavit, male se gessisse dicendum est. Ita Pasq. theor. & prax. quæst. 384. & seq. Gobat. tom. 1. tract. 8. cas. 22. n. 834. Rosig. art. 3. n. 4.

CAS. III. Parochus per integrum diem solet non infrequentè à Paroecia sua abesse, nullo ibi relicto idoneo Sacerdote, certus tamen, nullum ibi infirmum tali tempore reperiri. Q. an possit ab omni culpa excusari.

Respondeo negative. Ratio deducitur ex Edicto Santissimi Domini Nostri sub num. 17. vol. 1. pastoralium instructionum hæc de re edito, in quo aperte prohibitum est Parochis à Paroeciis suis etiam pro unica tantum die abesse, nisi ibi Sacerdotem pro audiendis Confessionibus approbatum reliquerit, qui pro aliquo repentino casu possit Parochi vices supplere. Quamvis itaque certus sit Parochus, dum absens sit à Paroecia, nullum ibi reperiri infirmum; adhuc tamen cum facillime possint repentini casus accidere, in quibus pro Sacramentorum administratione, aliisque indigentis, Parochi, vel alterius Sacerdotis pro audiendis Confessionibus approbati præsentia necessaria omnino sit, dicendum est Parochum nostrum, qui solet non infrequentè per integrum diem à Paroecia sua abesse, nullo ibi relicto idoneo Sacerdote, nequaquam posse ab omni culpa excusari.

M E N S E N O V E M B R I S.

CAS. I. Sacerdos celebrans in Oratorio privato solet omnibus diebus festis piæ nobilique scemine Missam audienti Sacram Eucharistiam præbere. Q. an licite hoc faciat.

Respondeo negative. Ratio est, quia in facultate, quæ, positis quibusdam conditionibus, solet à Pontifice concedi pro celebratione Missarum in Oratoriis privatis, nullatenus comprehenditur facultas administrandi Sacram Eucharistiam Personis ipsis, quarum contemplatione celebrandi facultas concessa est. Hac de re (ut aperte docet Sanctissimus Dominus Noster instruct. 13. vol. 2.) praxis est, quod petatur ab Ordinariis locorum pro dicta Eucharistiæ administratione nova facultas, quæ neque concedi solet, nisi pro aliquo particulari casu, in quo gravis necessitas id concedendi occurrat. Cum itaque in casu nostro non exprimat obtemperata ab Ordinario facultas, dicendum est, illicitè Sacerdotem nobili scemine in Oratorio privato Missam audienti Sacram Eucharistiam præbere. Ita ex Quart. ad Rubr. Miss. part. 3. tit. 10. dub. 10. Dian. part. 4. tract. 2. resol. 44. & 45. Girib. de pœnit. c. 8. n. 47.

CAS. II. Titius Bertam duxit in uxorem, eaque defuncta, vellet ducere Cajam quæ

quæ fratris Bertæ jam mortui uxor fuit. Q. an licite possit illam ducere. *am*
 Respondeo affirmative. Ratio est, quia Titius, per copulam habitam cum
 Bertæ uxore sua, contraxit quidem affinitatem cum omnibus Consanguineis
 Bertæ, non autem cum Bertæ Affinibus; ex vulgata regula, quod affinitatem
 non pariat. Cum igitur Caja, ex quo fuerit uxor fratris Bertæ, facta sit
 dumtaxat Bertæ affinis, non consanguinea; sequitur, neque consanguineam
 esse, neque affinem Titio; proindeque nihil ex hoc capite obstat, quin idem
 Titius, defuncta uxore Bertæ, licite possit in uxorem ducere Cajam, quæ
 fratris Bertæ jam mortui uxor fuit. Ita Giribald. de Matrim. cap. 13. n. 13. Sanchez. L. 7. disput. 76. num. 3. Rosign. disp. 3. §. 1.

CAS. III. Perditus quidam juvenis, qui pluries se jactavit, ac gloriatus
 est de peccatis furi, luxuriæ, blasphemiar, & hujusmodi, cum confitetur,
 dicit tantummodo: Gloriatus sum de peccato mortali. Q. an satisfecerit
 Confessionis integritati.

Respondeo affirmative, per se loquendo. Ratio est, quia cum tota malitia,
 quæ in peccato jactantiæ reperitur, in eo sita sit, quod peccatum, & offensa
 Dei assumatur tamquam medium ad captandam gloriam, & laudem apud
 homines, ad quem finem de materiali se habet, quod sit hoc, vel illud pec-
 catum; sequitur, quod optime, & integre confiteatur, qui tantummodo dicit:
 De peccato mortali gloriatus sum. Dixi, per se loquendo; oppositum enim
 dicendum esset, si perditus juvenis complacentiam simul de peccatis illis ha-
 buisset; de quibus gloriatus est; quia cum complacentia specificetur ab illo
 objecto, de quo quis cum ipsa gloriatus est ad exprimendam, sicuti oportet,
 peccati speciem, debent illa omnia objecta, quorum complacentia habita est, in
 Confessione aperiri. Et quia sæpissime jactantia præsertim de peccatis luxu-
 riæ admixtam habet complacentiam de iisdem; hinc est, quod hac ratione
 sæpissime adest obligatio exprimendi objecta illa, de quibus quis se jacta-
 vit, & gloriatus est. Ita Palau t. 1. tr. 2. disp. 2. punct. 11. n. 5. Diana,
 part. 3. tr. 4. resol. 161. Girib. de Pœnit. cap. 8. num. 65. & seq.

MENSE DECEMBRIS.

CAS. I. Rusticus in mortis articulo constitutus duo peccata confitetur,
 unum reservatum Episcopo, cum excommunicatione adnexa, alterum
 reservatum Papæ. Q. ad quid teneatur, si convalescat.

Respondeo cum distinctione. Si rusticus ignorabat excommunicationis
 pœnam peccatis suis adnexam, ad nihil tenetur, si convalescat: siquidem non
 tenetur ad aliquid ratione reservationis, cum, ut habetur cap. 7. sess. 14.
 Concil. Trid. in Ecclesia Dei custoditum semper fuerit, ut in mortis arti-
 culo nulla sit reservatio; neque tenetur ratione censuræ, cum in eandem
 utpote pœnam non incidat, qui eam ignorat. Si vero quando rusticus pa-
 travit delicta, sciebat illis adnexam esse excommunicationis censuram,
 tenetur, si convalescat, præsentare se Papæ, & Episcopo, vel Delegatis
 ab ipsis, non quidem, ut à Censuris iterum absolvatur, cum fuerit di-
 recte absolutus, sed ut paratum se ostendat obedire Superiorum mandatis,
 cum

cum non aliter fuerit in mortis articulo absolutus à reservatis Censuris,
 quam sub pœna reincidendi in eadem specie Censuras, nisi, postquam con-
 valuerit, se præsentet, cui debet, ut dictum est. Ita ex cap. *Eos qui de sent.*
excomm. n. 6. Girib. de Pœnit. c. 16. n. 43. & communiter.

CAS. II. Lælius habebat Agnum Dei cereum à Sancto Pio V. benedic-
 tum; & quia audivit, eum esse magni valoris, illum duobus aureis vendi-
 dit, quamvis hoc non licere cognosceret. Q. an possit per simplicem con-
 fessorium absolvi.

Respondeo affirmative. Quamvis enim Lælius peccaverit peccato Simonia
 realis vendendo rem sacram pro pretio temporali, & etiam egerit contra pro-
 hibitionem à Greg. XIII. hac de re specialiter editam; adhuc tamen nihil
 obstat, quin possit ab hoc peccato per simplicem Confessorium absolvi. Li-
 cet enim reatus simonia realis scienter contractæ in Ordinum susceptione,
 in collatione Beneficiorum, & in Religionis ingressu puniatur excommuni-
 cationis censura Pontifici reservata, ut ex Clem. VIII. Decreto Doctores
 docent; hoc tamen de simonia, quæ in aliis rebus committitur, dicen-
 dum non est; quoties de ipsa pariter in reservationum Decretis expressa
 mentio non habeatur: Cum autem nullibi constet, quod simonia, quæ
 in venditione Agni Dei patitur, sub aliqua reservatione, vel censura re-
 servata prohibita sit, dicendum, nihil obstat, quin Lælius, qui reus cen-
 setur simonia prædictæ, possit etiam à simplici Confessorio absolutionis
 beneficium obtinere. Ita ex Bonac. de simon. disp. 1. q. 4. §. 2. n. 6. &
 q. 7. §. 2. n. 17. & 18. Girib. cap. 2. num. 24.

CAS. III. Uxor marito concessit, ut votum emitteret castitatis, eoque
 emisso, adhuc debitum petenti reddidit. Q. an licite debitum reddat.

Respondeo affirmative. Ratio est, quia cum uxor ex hoc præcise, quod marito con-
 cesserit, ut votum emitteret castitatis, non se privaverit jure petendi, vel
 reddendi debitum; etiamsi maritus post votum illicitè petat, adhuc uxor
 licite eidem debitum reddat. Quamvis enim, quando circumstantia, quæ red-
 dit petitionem illicitam, se tenet ex parte actus, illicitum quoque sit pe-
 tenti correspondere; quando tamen circumstantia prædicta se tenet præci-
 se ex parte personæ, ut in casu, illicitum non est per redditionem debiti
 illicitè petenti assentiri. Hoc tamen non videreur dicendum, si uxor con-
 sensum præbendo in votum castitatis à marito emissum, dicentiam dedisset
 votendi omnimodam, & integram castitatem; in hoc enim casu uxor ces-
 sisset omni proprio juri, & sic marito debitum illicitè petenti non nisi illi-
 cite redderet. Ita Bonac. de Matrim. quæst. 4. punct. 3. num. 7. Sanchez
 L. 9. disp. 36. num. 4. Girib. cap. 19. num. 86.